

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967756720/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

»Die Frauenfiguren im dramatischen Werk der Charlotte Dorothea Biehl«, som dels giver en genrebeskrivelse af den nye komedie i Danmark efter Holberg-tiden, dels i en gennemgang af fem af Biehls egne dramer, 4 komedier samt debatstykket »Tvistigheden«, placerer Biehls kvindefigurer i det borgerlige, danske bymiljø i 1760'erne.

I litteraturhistorierne er Biehl omtalt hyppigt, men som regel hentes hun ind som parallel-eksempel, når en anden forfatter beskrives, og det er derfor vanskeligt i dem at få et indtryk af hendes egen produktion. Ofte er det desuden som oversætter, hun omtales mest udførligt. »Dansk litteraturhistorie«, bind 4, Kbh. 1983, der omhandler perioden 1746-1807, er en undtagelse. I flere forskellige afsnit bringes Biehl ind som repræsentant for en genre og hendes værker får dér en individuel behandling.

»Mit ubetydelige Levnets Løb« er det lettest tilgængelige af Biehls værker. Selvbiografien kan læses uden den mindste forhåndsviden om perioden. Den er umiddelbar og personlig - et ægte stykke »bekendelseslitteratur«. Ikke for intet var Biehl forfatter. Hendes livshistorie er så godt fortalt, at man kan læse den alene for dens litterære kvalitet, og det er da blandt andet det, man bør gøre. Dertil kommer, at den er den eneste større selvbiografi vi har fra en kvinde i det 18. århundrede. Bogen får dermed en selvstændig betydning i den danske kvindes historie. Den skildrer ganske vist langt fra en typisk dansk kvinde i 1700-tallet. Læser man historien om Biehl, er man ikke i tvivl om det. Det er selvfølgelig beklageligt, at vi ikke kan få det med i købet, men det er nok ikke tilfældigt, at det var en utypisk kvinde, der fik skrevet ned, hvordan hun opfattede sin egen tilværelse. At forholde sig offentligt til, hvordan man havde det privat, lå udenfor kvinders normale mønstre.

Er Biehl imidlertid selv utypisk, er de barrierer, hun stødte på i

sine forsøg på selvudfoldelse, så meget desto mere typiske, og måske kan vi i dem tillade os at se lidt af en almen forklaring på den anonymitet, der omgærder kvinderne i 1700-tallet. Biehl er et enestående eksempel fra vores egen historie på en kvinde, der ikke lod sig bremse i trangen til at markere sig selv og sine meninger, og lærte at leve med både succes og fiasko.

Biehl er meget forskellig fra de andre store kvindeskikkelser, vi kender fra vores ældre litteratur. Hun er ikke en opfindsom martyrhustru som Leonora Christine, ikke en økonomisk privilegeret, ansvarsbærende adelsenke som Birgitte Thott, eller en from og af skæbnen hårdt prøvet taber som Dorothea Engelbretsdatter - for nu at nævne nogle enkelte af de kvinder, der ved egne værker har markeret sig kunstnerisk og intellektuelt i dansk kultur, og som i tidens løb har været brugt som modeller til efterligning af andre kvinder. At disse kvinder også har kæmpet en sej kamp imod samtidens forventninger og tradition, og at de fik et beundringsværdigt og betydningsfuldt resultat ud af deres anstrengelser, lader sig dokumentere. Men at Dorothea Biehl, som da også i tid ligger os nærmest, er den, vi mest umiddelbart kan forstå i dag, er der ingen tvivl om. Vi ved tilstrækkeligt meget om hende, fra hende selv og fra andre, til at vi kan tage stilling til hendes egne og de andres reaktioner på hende, og vi genkender tit begge slags. Vi kan beundre hendes arbejdsresultater og lære af hendes intellektuelle flid, og vi kan spekulere over, hvad den kostede hende på andre områder. Især kan vi af hendes selvbiografi se, hvor mange fejl hun allerede har begået for os, og hvor mange fiaskoer der går på én succes.

Biehl har nok i dette perspektiv en ganske særlig interesse netop nu, hvor kvindebevægelsen har skallet hende et publikum, der både er vænnet til og interesseret i at se på kønsspecifikke problemstillinger. Forholdet mellem kvinder og mænd, socialt og psy-